

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 stycznia 2015r.

sprawy **T. S.**,

skazanego z art. 159k.k. i art. 157§1 i §2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 kwietnia 2014 r. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 października 2013 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Pierwszy z postawionych w kasacji zarzutów dotyczy obrazu prawa materialnego. Stawiając jednak ten zarzut obrona pomija treść art. 519 k.p.k., który zezwala (poza sytuacjami z art. 439 k.p.k.) na podnoszenie w kasacji tylko tych rażących uchybień przepisom prawa, które mają wpływ na treść skarżonego wyroku. Tak nie jest w przypadku zarzutu pierwszego skargi. Obrona próbuje wykazać za pomocą tego zarzutu, że Sądy rozpoznające sprawę błędnie ustaliły uprzednią karalność skazanego. Bez względu jednak na trafność tego zarzutu, okoliczność ta nie miała jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sądy

obu instancji wskazały bowiem w sposób absolutnie jednoznaczny, że wobec postawy skazanego podczas zdarzenia, a w szczególności posłużenia się przez niego nożem, nie może być mowy o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Co więcej, uprzedniej karalności skazanego w ogóle nie wskazano jako okoliczności mającej znaczenie dla wymiaru kary.

W tej sytuacji zarzut ten nie mógł być uznany za zasadny w postępowaniu kasacyjnym.

Odnosnie drugiego zarzutu kasacyjnego stwierdzić należy, że skarżący tylko pozornie wskazuje w nim na naruszenia prawa procesowego, którego miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowany jest on przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Obrona pod pozorem skargi spełniającej wymogi kasacji usiłuje sprowokować kontrolę Sądu Najwyższego na poziomie III instancji. Jest to jednak prawnie niedopuszczalne.

Skarżący w istocie w zarzucie tym powtarza zarzuty podniesione w dwóch pierwszych punktach apelacji w tej części, w jakiej nie zostały uwzględnione przez Sąd Odwoławczy (trzeci i czwarty dotyczyły błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary).

Poza powyższym wypada tu jedynie zauważyć, że skazanemu nie przypisano dwóch różnych czynów popełnionych 1 grudnia 2012r., a jeden, a więc obejmował on zarówno zachowanie przed budynkiem, jak i bezpośrednio przy klatce schodowej, nie można zatem zasadnie twierdzić, że w zdarzeniu nie brało udziału co najmniej dwóch napastników (zarzut 2.b). Podobnie (zarzut 2.a) obrona dowolnie przywołuje dla potrzeb skargi ustalone przez Sąd I instancji fakty, usiłując rozciągnąć zdarzenie będące przedmiotem osądu na to, co działo się przed 17.30 na klatce schodowej. Zdarzenia te oczywiście były przyczyną tych, które rozegrały się później i spowodowały atak skazanych na pokrzywdzonych, nie były jednak tym samym zdarzeniem. Skazani działali, jak ustala to Sąd Rejonowy, z chęci zemsty

za to, że zostali „wygonieni” z klatki schodowej, gdzie spożywali alkohol. Sąd Okręgowy też nie naruszył art. 433§2 k.p.k., skoro wprost ustosunkował się do zarzutu różnic w zeznaniach pokrzywdzonego i świadka D. G. (k.456).

W odniesieniu zarzutu trzeciego podniesionego w kasacji i w tym przypadku wskazać wypada, że zmiana opisu przedmiotu, którym posługiwał się drugi sprawca nie miała jakiegokolwiek wpływu na sytuację procesową skazanego A. S. Wręcz podnieść można, że skarżący nie ma w tym zakresie *gravamenu*, wszak powrót w tym zakresie do ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji prowadziłby do przywrócenia sytuacji mniej korzystnej – co najmniej dla A. G. Jak wskazano to już na wstępie, poza uchybieniami wymienionymi w art. 439 k.p.k. w kasacji podnoszone mogą być tylko takie rażące naruszenia prawa, które mogły mieć wpływ na treść skarżonego wyroku, ale co oczywiste, wpływ ten w przypadku skargi pochodzącej od obrońcy musi pozostawać w zgodzie z kierunkiem tej skargi.

W tej sytuacji żaden z zarzutów kasacji nie mógł zostać uznany za zasadny choćby w najmniejszym stopniu.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie. Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.